

ето той поиска да дойде тукъ, въ зоологическата градина, за да погледа животнитѣ на своята родина.

— Да, да, — каза непознатиятъ, — азъ го разбирамъ. Азъ съмъ сжщо отдалеко. Азъ, както и той, дойдохъ тукъ за спомени, и колко радостно заби моето сърдце, когато видѣхъ северния елень.

— Вие лапландецъ ли сте? — го попита французинътъ.

— Да, азъ съмъ лапландецъ.

Французинътъ предаде разговора си съ лапландеца на арабина. И тѣ двамата, и лапландецътъ и арабинътъ, се погледнаха единъ други съ съчувствие. Поиска имъ се да си поговорятъ, но лапландецътъ не знаеше арабски, а арабинътъ не знаеше другъ езикъ, освенъ родния си. Тогава французинътъ имъ помогна. Всѣки отъ тѣхъ говорѣше на французина, а той казваше това на другия на разбранъ за него езикъ.

— Северниятъ елень много прилича на обикновения, но е по-дебелъ, по-силенъ и копитата му сж много по-широки. Какви умни сж очитѣ му! Колко красиви сж неговитѣ клонисти рога! Той расте четири години; тогава го впрѣгатъ и учатъ на работа, — каза лапландецътъ.

— А моята камила е „могари“*), — каза арабинътъ. — Трѣбва да я видите — съ нейната малка главичка, съ нейнитѣ черни, блестящи очи! Ушитѣ ѝ сж красиви като на сърна, шията ѝ е гъвкава, като на страусъ; колко леко тича! Докато е млада, тя живѣе въ нашата шатра и играе

*) Могари е най-добрата порода камила. Въ сравнение съ обикновената камила тя е сжщо както конътъ за яздене въ сравнение съ товарния конъ.